

Kukka 20-vuotiaana Pirkko-äidin kanssa.

”Haluan tuntea alkuvoimani”

Halvaantuneen äidin esimerkki teki Kukka Laaksosta, 34, voimaharjoittelun ammattilaisen.

MATILDA KATAJAMÄKI, KUVA NANA SIMELIUS

Lapsuudenperheeseeni Ylöjärvellä kuuluvat isä, äiti ja kolme vuotta nuorempi pikkusisko. Professori-isäni teki paljon töitä. Äitini oli halvaantunut toispuoleisesti muutama vuosi ennen syntymääni. Se vaikutti paljon lapsuuteeni: koska äidin liikkuminen oli hidasta, autoin äitiä enemmän kuin hän minua. Kun opettelini kävelemään, kaaduinkin uudelleen ja uudelleen ja nousin itse pystyyn, koska kukaan ei päässyt minua nostamaan.

Luin ja kirjoitin pienenä paljon, halusin toimittajaksi tai kirjailijaksi. Inhosin liikuntaa koulussa, koska en ole luonnostani joukkopelaaja, ja siellä tehtiin kaikki pareittain tai ryhmässä. Vasta parikymppisenä oivalsin, että liikuntaa voi harrastaa yksin. Huomasin, että kuntosalitreeni oli minun juttuni.

MINULLA OLI POIKAYSTÄVIÄ yläasteelta lähtien. Raskauteeni 24-vuotiaana ei ollut suunniteltu. Se tuntui erikoiselta, koska en ollut haaveillut äitiydestä. Ajatus lapsesta tuntui hyvältä, mutta raskaus tuntui vieraalta ja rajoittavalta. En pitänyt siitä, että oma kroppani ei ollut kontrollissani.

Tyttäreni vauva-aika oli rankka. Vauva itki koliikkia ja allergi-aa ensimmäiset neljä kuukautta eikä juuri nukkunut öisin. ”Äitikkunnossa” oleva kroppa inhoti minua, ja palasinkin pian saliharjoitteluun. Se ei mielestäni ol-

lut vauvalta pois, koska treenasin hänen nukkuessaan.

Tuntui, että en ollut yhtään sellainen kuin äidin pitäisi olla. En ole ollut kertaakaan toisten äitien kanssa puistossa. En ymmärtänyt kotiin rauhoittumista enkä ole pesänrakentajatyyppejä. Minulla oli kiire päästä takaisin työelämään, ja menin työharjoitteluun tyttäreni ollessa yksitoista kuukautta. Valmistuin medianomiksi ja aloitin copywriterin työt mainostointimistossa.

VUONNA 2006 TUTUSTUIN ensimmäistä kertaa kahvakuulaurheiluun ja ihastuin siihen täysin. En ollut tiennyt, että ihminen voi liikkua niin isosti: kuulaa liikutaan laajoissa kaarissa kehon lähellä. Silloin tajusin senkin, että liikunnan ei tarvitse liittyä ulkonäköön. Suoritus on olennaisinta: haluan tehdä jotain paremmin, raskaammin, nopeammin tai pidempään.

Parin vuoden päästä aloin kilpailla kahvakuulassa. Voitin amatöörien maailmanmestaruuden vuonna 2009. Olin voitosta yllätynyt, koska tulokseni ei ollut hyvä. Itkin pettymystäni pari päivää. Kaverini yritti lohduttaa, että voi-

tithan kuitenkin maailmanmestaruuden.

Saan naisena voimaharjoittelusta paljon kommentteja. Mieheltä kysyvät aina kahta asiaa: puhelinnumeroa ja paljonko noston penkistä.

EN MIETI OMAA naisellisuuttani, koska sukupuoli ei mielestäni määritä tekemisiäni. Lihaksikas ulkonäkö ei ole ollut tavoitteeni, mutta pidän ”alkuvoiman” tunteesta. Olen treenannut paljon miesten kanssa ja oppinut heiltä rentoutta oman kehon suhteen. Mies voi sanoa toiselle ”mitä läski”, joka tarkoittaa samaa kuin moi, tai ”onpas ollut kiva kesä” kun toinen on saanut kaljamahaa.

Olen itselleni vaativa. En omasta mielestäni koskaan ole treenannut tai tehnyt töitä riittävästi. Ihminen on mielestäni rajaton, parannettavaa on aina. Taskulämmin tyytyväisyys ei ole minun juttuni.

Työskentelen nykyisin markkinointi- ja liikunta-alan yrittäjänä kotoa käsin ja teen työhön liittyviä asioita aamukuudesta iltamyöhään. Syyskuussa perustin kolmen ystäväni kanssa oman kuntosalin.

OMA ÄITINI ON YHÄ esikuvaani. Hän on ollut halvaantunut 35 vuotta, mutta on siitä huolimatta tehnyt elämässään kaiken, mitä on halunnut, esimerkiksi asunut ulkomailla. Hän myös liikkuu joka päivä. Olin pienenä usein äidin mukana kuntosalilla, kun hän kuntoutti itseään. Perinne jatkuu, koska oma tyttäreni on aina ollut minun mukana salilla ja kisa- matkoilla.

Äitiys ei ole muuttanut minua juuri mitenkään. Jos tulisin nyt äidiksi, se saattaisi muuttaa enemmän. Nyt pystyisin ja haluaisin rauhoittua kotiin, koska olen ollut töissä riittävästi.

Sen sijaan tyttäreni muuttaa minua joka päivä. Hän on fiksu tyttö ja tekee oivalluksia, joita itse en huomaisi. Käyntikorttini slogan ”Hiki korvaa ystävää” on tyttäreni keksimä.

OLEN ASUNUT TYTTÄRENI kanssa kaksin siitä lähtien, kun hän oli pieni. Parisuhteeseen meneminen ei ole minulle helppoa, koska haluan pitää kiinni omista asioistani ja rutiineistani. En ole kovin helposti valmis joustamaan treenimääristäni, ja myös työtahtini ymmärtäminen voisi olla monelle miehelle vaikeaa.

Nyt minulla on kuitenkin tuore parisuhde, joka tuntuu lupaavalta. Miesystävälläni on samanlaiset harrastukset kuin minulla. Unelmani on jonain päivänä nostaa maasta niin paljon painoja, että olisin suhteessa yhtä vahva kuin hän. **u**

Parasta elämässä

RUTIINEISSA

Aamukahvi, blogin kirjoittaminen ja aamutreenit.

OMAA AIKAA

Treeni. Se on työtä, mutta myös rakkain tapa käyttää aikaa.

PIRISTYSTÄ

Avantouinti.

LÄHELLÄ

Oma kuntosalini.

MINUSSA

Ahkeruus. Mitään ei saavuta ilman työtä.

MITÄ VOISI TAPAHTUA

Jatko-opinnot: valmistuisin taiteen maisteriksi. Ja kilpailisin vielä kahvakuulaurheilussa.

Tunnetko

naisen, jonka elämäntarinan haluaisit lukea näiltä sivuilta? Lähetä vinkki meille sähköpostilla anlukija@otavamedia.fi tai kirjeitse Anna, Maistraatinportti 1, 00015 Otavamedia (kuoreen merkintä "Matka naiseksi"). Emme valittavasti voi vastata kaikkiin viesteihin henkilökohtaisesti.